

**INKIJKVERSIE
SCRIPT**

BANKGEHEIM

Blijspel in vier bedrijven

door

J. HEMMINK-KAMP

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BANKGEHEIM** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **J. HEMMINK-KAMP** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **13** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en)

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten, Telefoon (03)3.66.44.00, E-mail: bestellen@toneelfonds.be en Website: www.toneelfonds.be.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

HEIN de Tuinman - ± 55 jaar;

JAN en KEES

Vier scholieren

ANNET en TRUUS

Mevrouw SMIT

Mevrouw BOS

Mevrouw LIST

Bewoners van verzorgingshuis

Mevrouw BAK

"De Elzenhof"

Meneer BOKMA

Meneer HOOGHOUT

KOBUS en NELIS - twee vrolijke zwervers

(door de grote bezetting is het heel goed mogelijk sommige rollen dubbel te spelen)

DECOR:

Het stuk speelt zich af in een park. In het midden twee banken tegenover elkaar. Een beetje naar achteren staat een grote afvalbak. Veel struiken en bloemen. Achtergrond is een bosgezicht. Met een beetje fantasie is hier wat moois van te maken

EERSTE BEDRIJF

STEM: *(duidelijke stem op de achtergrond)* Ik ben een bank, een doodgewone bank in een park. Zoals er duizenden zijn op de wereld. Maar toch ben ik eigenlijk niet zo'n gewone bank. ik heb een eigen leven want ik ben een wezen. Het zogenaamde bankwezen. Mijn leven is rijk en gevuld. Al ga ik soms gebukt onder al die lasten van hen die hun toevlucht zoeken bij ons.. Lichte lasten, zware lasten en overlasten. Geen enkel mens is zo overbezet als ik. Soms ben ik zo moe dat ik wel graag door m'n poten zou willen zakken, maar als ik dan denk hoeveel mensen een ruggensteuntje bij me zoeken, dan spreek ik m'n spijkers en moeren weer moed in om het geheel maar bij elkaar te houden. Want hoe zou het zijn als er geen banken waren! Waar wordt zo veel gepraat, geleuterd en gevrijd als op een bank! Stel je voor dat een bank ook eens praten kon...! Nee, dan zouden ze nog niets zeggen, dat is nu juist ons geheim... Het zogenaamde bankgeheim... Maar laat ik stil zijn en m'n krachten sparen voor deze mooie dag. Het zou wel eens druk kunnen worden vandaag. Ik hoor m'n eerste bezoekers al komen. *(stem zwijgt. Jan en Kees, twee scholieren, komen hollend op en vallen hijgend op de bank)*

JAN: *(puffend)* Nou zeg... waarom moeten we zo vroeg zijn vanmorgen, ik ben doodop van dat geren.

KEES: *(geheimzinnig)* Ik wil je iets laten zien. *(opent tas en haalt er boeken uit)*

JAN: Dat zijn gewoon je schoolboeken, wat is daar nu aan te zien?

KEES: *(kijkt even om zich heen en haalt blad uit tas)* Moet je zien wat ik mee gesmokkeld heb. Stiekem van m'n vader gejat, die had het achter z'n, boeken verstopt.

JAN: *(kijkt)* Dat is gewoon zo'n seksblad joh, die bekijkt m'n vader ook wel eens maar die stopt ze nooit weg.

KEES: Dat had ik nooit achter m'n vader gezocht, die is voor ons altijd heel streng, hij vertelt ons altijd welke film we wel of niet mogen zien.

JAN: Snap jij wat die ouwe kerels daar nou mooi aan vinden. *(bladeren samen)* Hier moet je dit zien, deze meid heeft alleen maar laarzen aan onder die blote kont. 't Zijn net van die gestroopte konijnen. *(bladeren verder)*

KEES: Moet je dit zien, weer zo'n blote met alleen een ceintuur om en handschoenen aan.

JAN: Handschoenen staan gekleed zegt m'n moeder altijd. Maar ik dacht dat je er dan wel een beetje meer bij aan moest hebben.

KEES: Gedverderrie. Moet je die ogen zien, net of ze alles niet op een rijtje hebben... En de mond hebben ze open hangen net of ze een toeval hebben. 't Ontbreekt er nog aan dat ze niet kwijlen.

JAN: Hier, moet je kijken, ook blote kerels. *(beginnen te lachen)* Geen gezicht zeg. Dit is net een baardaap.

KEES: En deze dan, wat een gladjanus met die kale kop.

JAN: Moet je dat hangwerk zien. *(proesten het uit en zingen)* Als de klok van Arnemuiden. *(maken armbeweging)* Ik zie m'n vader 's morgens al naar kantoor gaan. Mag hij wel een tasje mee nemen voor z'n sleutels en papieren. *(kijken verder)* Moet je deze vrouw zien met dat halve tijgervel.

KEES: 'k Ga liever naar de dierentuin om een echte tijger te zien... En die daar met die grote hoed op. Als ze dat mens op d'r kop zetten is het net een grote drillpudding. *(Hein komt langs met kruiwagen, blijft even staan)*

HEIN: Zo jongens, nog aan het leren zie ik? Goed zo! Maar pas op dat je niet te laat op school komt. *(loopt verder)*

JAN en KEES: Dat komt wel goed tuinman.

KEES: Vind jij daar nu zo veel aan, aan zo'n seksblad?

JAN: Als je d'r één gezien hebt heb je ze allemaal wel gezien.

KEES: 't Zijn allemaal net van die gladde wormen. Ik vind meiden veel mooier in een spijkerbroek en een trui. *(boeken in tas)* Kom mee joh, anders komen we echt te laat. *(staan op)*

JAN: Wat doe je met dat blad, als de leraar het ziet ben je de klos.

KEES: Dan pakt ie het af en gaat er zelf van genieten. Ik gooi het wel in de afvalbak. Zo, misschien heeft een ander er nog plezier in. Nu moeten we nog rennen ook. *(vlug af dan twee druk pratende meiden op. Truus en Annet)*

TRUUS: 6 meid... en toen wou die ene vent me nog naar huis brengen ook. *(gaan zitten)* Maar ik moest hem niet hoor. Wat een stijve hark. Hij studeerde nog en had natuurlijk geen cent te makken. Toen vroeg ie of ik een andere keer met hem mee ging een lange wandeling maken. *(minachtend)* Wandelen..., wie doet

dat tegenwoordig nog. Je gaat toch veel liever naar een disco of 'n bar. Een lekker drankje, de hele avond dansen en wat wil je nog meer!

ANNET: (*beetje dromerig*) Ik zou best eens wat anders willen en zeker wel een wandeling maken. Een hele avond buiten: regen op je gezicht, wind door je haren, of zo maar naar de sterren kijken.

TRUUS: (*kijkt haar meewarig aan*) Je bent niet goed snik, wie doet nou zoiets?

ANNET: Misschien ik wel. 'k Heb er soms zo genoeg van. Je 's avond optutten om naar zo'n disco te gaan, dat geschuifel op zo'n klein dansvloertje met al die rotlampen. Je ziet niet eens met wie ja danst.

TRUUS: (*giechelend*) Nou dan kennen ze jou ook niet en dan kun je dansen en vrijen met iedereen.

ANNET: Het staat me allemaal zo tegen...

TRUUS: Ben je daarom de laatste tijd zo weinig geweest?

ANNET: Ik vind het thuis ook best gezellig en m'n ouders vinden het fijn als ik niet wegga.

TRUUS: (*schamper*) Goh.. mag je soms niet meer?

ANNET: Dat moet ik zelf weten, ik ben zeventien.

TRUUS: Dan moet je nodig thuis blijven, is je kans zo verkeken.

ANNET: Wat bedoel je, met is je kans zo verkeken?

TRUUS: Op een jongen natuurlijk. Als je je zelf niet geeft komen ze vast niet bij jou... En waar vind je nu nog jongens behalve in een bar of disco?

ANNET: Er zijn toch genoeg andere jongens die daar niet komen...

TRUUS: Dan moet je wel goed zoeken hoor... En dan zijn het allemaal van die dooie dienders. Da's niks voor mij.

ANNET: Ik zou best wat anders willen. 'k Ben van plan om bij een sportvereniging te gaan. 't Hangt me de keel uit om iedere avond achter een glaasje cola te zitten.

TRUUS: Doe toch niet zo truttig meid, er is toch wel wat sterkers dan cola en je kunt er altijd een flinke tik in doen, wordt je vrolijk van en dan kun je beter mee doen.

ANNET: Laten we maar opstappen, (*staan op*) we zullen het toch niet

eens worden.

TRUUS: Ik vind je eigenlijk heel erg stom. Maar ja... ik ben ik en jij bent jij. (*samen af*)

STEM: Jammer dat een bank ook stom is. Wat zou ik graag mee willen praten, maar ik kan alleen meer verdragen. Want spreken is zilver en zwijgen is hout.

HEIN: (*weer op met kruiwagen, pakt wat papiertjes op en doet ze in de afvalbak, ziet seksblad, bladert er in en fluit tussen z'n tanden*) Die kleine krenge, denk je dat ze zitten te leren maar onderwijl sitte ze in die gore blaadjes te kijken. (*loopt naar bank, schudt hoofd*) Die jeugd van tegenwoordig. Als hun ouders dat eens wisten (*kijkt blad even door*) nou nou... daar ben ik wel een avondje zoet mee. (*pakt z'n brood en koffie uit tasje en gaat zitten. Haalt brood uit trommeltje*) 's Kieken of het eens één keer wat anders is... Bah.. voor de zoveelste keer weer leverworst... ik ken er wel op spuge. (*doet trommeltje dicht en schenkt zich koffie in. Onderwijl mevrouw Smit op. Keurig oud dametje. Gaat voorzichtig naast hem zitten*)

SMIT: Goedemorgen tuinman.

HEIN: (*stug*) Mogge...

SMIT: Lekker weertje vandaag!

HEIN: Gaat wel.

SMIT: Zal wel weer warm worden vandaag.

HEIN: Zal best kunnen.

SMIT: Als er maar geen onweer komt, het is zo drukkend.

HEIN: 't Kan wel donderen worden.

SMIT: Een buitje regen zou geen kwaad kunnen, hè?

HEIN: Nee dat frist de boel nog wel eens op.

SMIT: Ik hou u toch niet van uw werk?

HEIN: Helemaal niet, het is m'n schaftuurtje.

SMIT: O, ik zie het al u wou net gaan eten.

HEIN: (*nors*) Dat wou ik wel maar ik begin er niet aan!

SMIT: Waarom niet... u bent toch niet ziek?

HEIN: Ja... misselijk ben ik. (*pakt brood*) Hier, dag in dag uit leverworst op je brood. Zou een mens daar niet ziek van worden?

SMIT: Leverworst is anders best lekker.

HEIN: Een paar dagen gaat nog wel maar niet je hele leven.

SMIT: Nou.. nou... je hele leven. U zult vast ook wel eens iets anders op uw brood krijgen.

HEIN: (*brommerig*) Vergeet het maar. Sinds ik een keer zei dat ik wel zin in leverworst had, krijg ik het sindsdien iedere dag. Maar natuurlijk doet ze dat alleen om me te pesten.

SMIT: Welke ze?

HEIN: M'n vrouw natuurlijk!

SMIT: Goh... u bent getrouwd?

HEIN: Ja, anders had ik ook geen vrouw.

SMIT: Bent u allang getrouwd?

HEIN: Al vijfendertig jaar. Het lijkt wel een eeuwigheid.

SMIT: Dan bent u een gelukkig mens, tuinman!

HEIN: Gelukkig...? Nou, vergeet dat maar.

SMIT: Ieder mens kan gelukkig zijn... als hij wil tenminste.

HEIN: O ja...? Met elke dag leverworst op je brood zeker!

SMIT: Och m'n lieve man, er zijn toch ook nog andere dingen in het leven.

HEIN: Daar kijk ik dan misschien aan voorbij, ik zie alleen maar leverworst. En dan die vrouw van me. (*schudt hoofd*) Daar heb ik helemaal niets aan!

SMIT: Is dat altijd zo geweest?

HEIN: Ja... altijd. (*kijkt voor zich uit, denkt na, dan aarzelend*) Nee toch niet.... nou moet ik eerlijk zijn, anders was ik natuurlijk nooit met haar getrouwd... Vroeger hadden we het best fijn met elkaar. (*schudt hoofd*) Maar de laatste jaren is het mis. Het is huilen met de pet op. Ze is zo veranderd, zo stil. Praten met elkaar is er niet meer bij. Ik ben blij dat ik daags naar m'n werk kan. Stel je voor dat je de hele dag tegen elkaar aan moet kijken.

SMIT: Maar bent u zelf dan misschien ook niet veranderd?

HEIN: (*verbaasd*) Ik...? Hoe komt u daar bij! Die vrouw heeft niks geen last van me. 's Avonds ga ik naar de kroeg en een kaartje leggen met m'n vrienden en in de weekends ga ik meestal vissen, dus ik loop haar niet voor de voeten.

SMIT: Dus je vrouw is altijd alleen?

HEIN: Ik zei toch al, ik loop haar niet voor de voeten.

SMIT: Zou ze misschien wel graag willen!

HEIN: Wat bedoelt u?

SMIT: Dat je misschien eens een keertje thuis was. (*kijkt even voor zich uit*) Wat zal zo'n vrouw verschrikkelijk eenzaam zijn.

HEIN: (*kijkt haar aan*) Eenzaam?? Ze is alleen maar chagrijnig.

SMIT: Hebben jullie geen kinderen?

HEIN: Was dat maar waar. Maar ik kan er ook niets aan doen en daar heeft m'n vrouw ook jaren over zitten zeuren.

SMIT: Zeuren? Het zou toch ook verdriet geweest kunnen zijn.... Bent u ook wel eens aardig tegen haar?

HEIN: Waarom? Ze is ook nooit meer aardig tegen mij. 't Is net of ze niet meer praten kan. Alleen als ik 's avonds weg ga zegt ze: als je thuis komt zal ik wel in bed liggen en je boterham voor morgen ligt in de trommel.... En jawel hoor, m'n broodje leverworst ligt alweer klaar.

SMIT: Weet uw vrouw dan niet dat u daar zo'n hekel aan hebt?

HEIN: Dat zou ik niet weten, elke dag hetzelfde, het komt me m'n strot bijna uit. En alleen omdat ik lang geleden eens zei dat ik zin in leverworst had.

SMIT: Dan heeft ze u alleen maar een plezier willen doen.

HEIN: Ze doet het alleen om me te pesten.

SMIT: Waarom zegt u er dan nooit iets van?

HEIN: Die lol gun ik haar niet en daarom ga ik 's avonds zo veel mogelijk weg want ik weet dat ze niet graag alleen is. **SMIT** (*schudt hoofd*) Wat kunnen mensen elkaar het leven toch zuur maken en soms om hele kleine dingen. Het zou toch zo anders kunnen zijn.

HEIN: (*begint toch aan z'n brood*) Ja, het leven is niet makkelijk.

SMIT: Maar je kunt er zelf wel veel aan doen. (*even stil*)

HEIN: U bent nooit getrouwd geweest?

SMIT: O ja hoor...., vijfenveertig jaar. Twee jaar geleden is m'n man gestorven en ik mis hem nog elke dag. Dan denk ik: hadden we daar nog maar eens over gepraat of had ik dit nog maar eens

voor hem gedaan.... Maar voor je het weet is alles voorbij. Daar zouden de mensen eens wat meer over na moeten denken.

HEIN: Ik dan zeker ook?

SMIT: U zeker wel..., vooral omdat u nog met uw vrouw samen bent. Het kan zo gauw te laat zijn. En we kunnen nooit iets terug draaien. (*staat op*) Wat zitten we diepzinnig te praten he!

HEIN: 't Lucht een mens ook wel eens op!

SMIT: Dat is te hopen... Kom ik wil daarginds die rozentuin nog even zien, het staat er zo prachtig bij.

HEIN: Dat zijn dan ook m'n troetelkinderen.

SMIT: Zeg tuinman, (*gaat weer zitten*) zou je kunnen merken als je een boeketje rozen zou afplukken?

HEIN: (*kijkt om zich heen*) Wou u graag een bossie rozen?

SMIT: Nee, ik niet. Maar neem eens een boeketje mee voor uw vrouw. Ze heeft misschien in jaren geen bloemen gehad.

HEIN: (*half overeind*) Wááát... bloemen voor m'n vrouw?? Voor al die leverworst zeker. Ik had nog liever dat de kat me beet en ik wed dat ze ze meteen in de vuilnisbak gooide.

SMIT: Dan probeer je het later nog eens... en nog eens. Proberen is altijd de moeite waard. Het leven is soms te kort om iets goed te maken.

HEIN: (*eet verder*) Bloemen.... ik denk dat ik ze zo weer naar m'n kop kreeg. Ik zal gek wezen om op m'n ouwe dag nog met een bossie rozen aan te komen. Dat haalt nu toch niets meer uit.

SMIT: Uw vrouw zou er 's avonds naar kunnen kijken als ze alleen zit, misschien fleurt haar dat nog een beetje op.

HEIN: Als je oud bent valt er niet veel meer op te fleuren en m'n vrouw zit meestal stil voor zich uit te staren

SMIT: Praat dan nog eens met elkaar.

HEIN: Als je niks tegen elkaar zegt dan praat je toch niet.

SMIT: (*staat op*) Wat een redenatie. Nou enne... smakelijk eten verder. (*loopt af*)

HEIN: Daar kan ik geen dankjewel op zeggen... goh wat kan dat mens preken zeg. Je zou er haast een schuldgevoel van krijgen. (*voor zich heen*) Maar het is mijn schuld toch niet dat alles in de knoop zit.... Ik kan er toch ook niets aan doen..., nee toch. (*even*)

stil) Of wel soms.... Een bossie rozen meebrengen..., dat is toch helemaal van de gekke, net of daar nog iets mee te veranderen valt. *(doet brood en thermoskan weer in tasje en loopt naar kruiwagen)* Zo Hein, nog maar even verder klussen. *(sjokt weg. Dan twee oudere dames op, Jo Bos en Clara List)*

CLARA: Lekker rustig hier, laten we maar gauw even gaan zitten. *(helpt Jo die met een stok loopt)* Gaat het zo?

JO: Ja best hoor. Fijn dat je me steeds helpt.

CLARA: Een minne moeite hoor.

JO: Niet iedereen is zo behulpzaam. Wat heerlijk om hier zo te zitten.

CLARA: We hebben het wel getroffen met dit tehuis en zo vlak bij dit park.

JO: Zeg dat wel. Er valt natuurlijk wel het een en ander op aan te merken...

CLARA: Je vind overal wel wat.

JO: Ik ben blij dat die mevrouw Bak er niet bij is. Ik wordt altijd zo vreselijk moe van dat mens. Ze kletst en ratelt alles door elkaar. Zou ze niet gemerkt hebben dat we weg gingen?

CLARA: Ze moest vandaag naar de therapeut. Ik geloof dat dat mens niet helemaal goed bij haar hoofd is, zo raar doet ze. Dan heb ik het nog niet eens over de kleren die ze draagt. Je schaamt je er voor als ze naast je komt zitten. En dat platte praten.

JO: Ze zal wel niet gek zijn, anders zat ze niet bij ons hier. Voor gekke mensen hebben ze wel andere plaatsen. Zeg heb jij die nieuwe al gesproken?

CLARA: Welke nieuwe?

JO: Die keurige meneer die hier vorige week ook is komen wonen.

CLARA: Een nieuwe man? Dat me dat niet is opgevallen.

JO: Je moet hem vast wel gezien hebben. Hij zat gisteravond in de hoek van de koffiekamer, zo'n echte keurige heer, heel goed gekleed.

CLARA: Nu je het zegt, maar ik dacht dat het een of andere dokter was.

JO: En vanmorgen toen ik hem tegen kwam in de gang toen nam hij heel galant zijn hoed voor me af. *(giechelt)* En weet je wie bij hem was?

CLARA: Ik zou het niet weten.

JO: Dat sjofele mannetje, je weet wel, die met dat petje op. Die liep als een hondje achter hem aan, 't was geen gezicht.

CLARA: Dat is ook zo'n apart geval. Hoe heet die ook alweer?

JO: Dat interesseert me niet.

CLARA: Ik zou hem best willen leren kennen.

JO: Wie...? Dat mannetje met die pet?

CLARA: Die keurige meneer natuurlijk.

JO: Die kom je vandaag of morgen vast wel tegen.... Oh, kijk daar eens. *(wijst met stok)* Daar komen ze aan...

CLARA: Wie... wat?

JO: Die keurige meneer. En dat mannetje loopt weer achter hem aan.

CLARA: *(frunnikt aan haar kleren en haar haar en zet hoedje af)* Nou zeg... die ziet er goed uit. *(dan beide mannen een paar passen achter elkaar op. Bokma goed gekleed met hoed. Hooghout beetje zielig, simpel mannetje met pet op)*

BOKMA: *(neemt met zwaai hoed af)* Goedemorgen dames, wat een prachtige dag hè?

HOOGHOUT: *(petje af)* Prachtige dag he?

CLARA: Prachtig meneer, prachtig... we zitten volop te genieten.

BOKMA: Gelijk heeft u, dat kun je nooit jonger doen.

HOOGHOUT: Dat kun je nooit jonger doen.

BOKMA: Ik ben de boel hier een beetje aan het verkennen. De omgeving is hier erg mooi.

HOOGHOUT: De omgeving is hier erg mooi ja.

JO: O ja, je kunt hier volop genieten.

BOKMA: Dat ben ik ook van plan.

HOOGHOUT: Ja, dat ben ik ook van plan.

BOKMA: Ik hoop hier een prettige ouwe dag te hebben.

HOOGHOUT: Een prettige ouwe dag is wel prettig.

JO: Dat zal we lukken hoor!

BOKMA: Daar ben ik niet bang voor

HOOGHOUT: Ik ben ook niet bang.

BOKMA: *(neemt hoed weer af)* Dames, we zien elkaar nog wel eens en geniet van deze dag. *(loopt af gevolgd door Hooghout die even terugkomt en petje afneemt)*

HOOGHOUT: We zien elkaar nog wel eens om even te genieten. *(op sukkeldrafje achter Bokma aan)*

JO: Nou, heb ik te veel gezegd?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto